'जिष्णुः' जयशीलः, तस्य बृहस्पतेः प्रसादात् 'सर्व्वाः' 'दिशोऽनु' सर्व्वास्वपि दिक्षु, 'नः' अस्माकम्, 'अभयम्', 'अस्तु'॥

तत्रैव याज्यामाह। "तिष्यः पुरस्तादुत मध्यतो नः। बृहस्पतिर्नः परिपातु पश्चात्। बाधेतां द्वेषो अभयं कृणुताम्। सुवीर्य्यस्य पतयः स्याम" इति। योऽयं 'तिष्यः' नक्षत्रविशेषः, सोऽयं 'नः' अस्मान्,'पुरस्तात्' बाल्ये,'परिपातु'। अपि 'मध्यतः' यौवनेऽपि, परिपातु। अयं 'बृहस्पतिः','नः' अस्मान्, 'पश्चात्' 'अन्ते' वार्द्धके, परिपातु। किञ्च तौ तिष्यबृहस्पती 'द्वेषः' द्वेष्यान् शत्रून्, 'बाधेताम्'। अस्माकम् 'अभयं', 'कृणुताम्'। तयोः प्रसादाद्वयं 'सुवीर्य्यस्य' शोभनसामर्थ्यस्य, 'पतयः' पालकाः, 'स्यामः'॥

अथ सप्तमस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "इदꣳ सर्पेभ्यो हविरस्तु जुष्टम्। आश्लेषा येषामनुयन्ति चेतः [५]। ये अन्तरिक्षं पृथिवीं क्षियन्ति। ते नः सर्पासो हवमागमिष्ठाः" इति। 'सर्पेभ्यः' नक्षत्रदेवेभ्यः, 'इदम्' अस्मदीयं, 'हविः', 'जुष्टं' प्रियम्,'अस्तु'। 'येषां' सर्पदेवानां, 'चेतः', 'आश्लेषाः' नक्षत्रदेहाः, 'अनुयन्ति' अनुवर्त्तन्ते। 'ये' सर्पा देवाः,'अन्तरिक्षं पृथिवीञ्च' 'क्षियन्ति' अधिवसन्ति, 'ते' 'सर्पासः' सर्पास्या देवाः, 'नः' 'हवम्' अस्मदीयं यज्ञं प्रति, 'आगमिष्ठाः' अतिशयेनागन्तारः सन्तु॥

तत्रैव याज्यामाह। "ये रोचने सूर्य्यस्यापि सर्पाः। ये दिवं देवीमनुसञ्चरन्ति। येषामाश्लेषा* अनुयन्ति कामम्। तेभ्यः सर्पेभ्यो मधुमज्जुहोमि" इति। 'ये' 'अपि', अन्य'सर्पाः',

* मूलस्यादर्शे 'आश्रेषा' इति पाठः।